

det. Jeg kan i saa Henseende ikke være enig med det ærede Medlem fra Møen, der udtalte, at vi havde ventet i 40 Aar her i Salen, inden vi begyndte paa de socialreformatoriske Opgaver. Jeg tror, det ærede Medlem fra Møen i den Sag ser, om jeg saa maa sige, ikke tilstrækkelig historisk. Vi arbejdede den Gang, vi fik vor frie Forfatning, et stort socialreformatorisk Program, som ikke var bleven gennemført endnu. Man vil jo let vide, hvortil jeg sigter. De store sociale Reformere, der begyndte i forrige Aarhundrede, vare endnu ikke gennemførte, da de sidste 40 Aars politiske Liv begyndte. Og det viser sig i vor Lovgivning, at den første Arrække efter den frie Forfatning kom der ikke saa lidt af sociale Reformere, gaaende ud paa at gennemføre Bøndestændens Frigørelse, som endnu ikke var opnaaet. Under den frie Forfatning er det i en væsentlig Grad naaet at saa løst de Spørgsmaal, Fortiden har efterladt os, hvad Bøndestændens Frigørelse angaar. Det er da ganske naturligt, at man gaar til det næste Lag i Samfundet for at opnaa Frigørelse der. Det gaar jo altid saaledes til, at det er de bedrestillede, de kraftigere Dele af Samfundet, der først arbejde sig op til Frigørelse. Bøndestanden var stærkere stillet i mange Maader, end Arbejderklassen var, og følgelig maatte Bøndeklassen først frem. Nu, efter at den, jeg vil ikke sige, har faaet sit paa det tørre, thi der kan være meget endnu, der trykkes, men dog gennem Lovgivningen i det væsentlige er bleven frigjort, er det naturligt, at vi saa rykke videre og drage andre Lag ind i det Arbejde, der skal udføres, for at vi alle skulle saa det saa godt som muligt her i Landet. Jeg ser ikke andet i Socialismen, end at den er en Fortsættelse af en af de sociale Reformere, vi have arbejdet paa her i Landet siden Midten af forrige Aarhundrede. Derfor ansøger det mig ikke, at ærede Medlemmer fra den anden Side i agitorisk Djiemed tro at finde deres Regning ved at kalde os Socialister, fordi vi nu have fælles Arbejde i Gang med ærede Medlemmer, som staa paa et socialistisk Standpunkt. Men der er en anden Grund, som forekommer mig burde gøre ærede Medlemmer betænkelige ved at snakke for meget om denne Alliance og om det samfundsfarlige, der ligger deri, og det er, at ogsaa de ærede Medlemmer have deres Alliance. Ganske vist, det er ikke blevet til en Trippelalliance, men det er dog en Doublealliance. Det er dog ganske vist, at der mellem det ærede Medlem fra Møen og hans Venner og saa den ærede Konsejlspræsident og hans Venner i Fjor blev indledet en ret underlig, om jeg tør

sige, Forstaelse, og at der fremkom Resultater, hvorover de i Fællesskab nu have glædet sig det sidste halve Aar. Jeg vil henstille til ærede Medlemmer, som have saa ondt af Trippelalliancen, hvorledes de ville forsvare Doublealliancen. Hvis det ærede Medlem fra Møen og hans Venner vilde fastholde det politiske Standpunkt, de hidtil have staaet paa, hvis de fremdeles anerkende, at Regeringen lever fuldstændig udenfor Grundloven, at det provisoriske Regimente ikke har nogen Hjemmel i Finansloven, og hvis de fastholde, at de selv staa paa Grundlovens Grund, maa de Herrere indrømme, at den i dette Tilfælde bestaaende Alliance er mellem to Partier, der staa paa stik forskellige Standpunkter. Naar de Herrere selv have en Alliance af en saa, jeg tør ikke sige mislig, men saa udæstende Karakter, synes jeg, at de skulle være lidt varjomme med at snakke for højt om de Alliances, vi have. Jeg skulde ikke have berørt dette Spørgsmaal saa udførligt, hvis det ikke var saa, at ogsaa dette Stikord, ogsaa den Agitation, der drives om Trippelalliancen, gør sit til at vanskeliggøre Samarbejdet i dette Ting. Og den Maade, hvorpaa ærede Medlemmer bruge denne Alliance i Agitationen, tyder paa, at de ønske at styde en Del af dette Ting saa langt til venstre som muligt, at de ønske at have en passende Afstand mellem dem og os. Jeg tror ikke, at de ærede Medlemmer behøve at anstrænge sig saa meget, jeg tror, det gaar ganske naturligt af sig selv, men jeg gør opmærksom derpaa, fordi det synes mig at stride mod fuldstændig Oprigtighed i Forhandlingspolitikken. — Med Hensyn til den specielt foreliggende Sag, Finansloven, skal jeg ikke her komme ind paa finansielle Opgørelser. Jeg er ikke saa gammel i dette Arbejde her, at jeg tør paatage mig en vejledende Stilling med Hensyn til Balance paa vort Budget o. s. v. Men der er en jærlig Grund til, at jeg heller ikke i dette Øjeblik interesserer mig stærkt derfor; det er nemlig den, at det er komplet ligegyldigt, hvilke Balancer vi gøre op her i dette Ting. Vi vide, hvorledes det gaar. Her arbejder man paa at bringe Alliance til Beje paa Finansloven, og ved Afstemningen søger man ogsaa at saa en taalelig Finanslov ud af det, navnlig en Finanslov, der ikke forarmer Statskassen Aar for Aar, men vi vide ogsaa, at naar den første April er vel overstaaet, blæser Regeringen ad vore Balancer og laver sin egen. Og vi have jo forleden Dag af den ærede Konsejlspræsident hørt, og af hans Tal kunnet se, at Balance er ikke noget, der interesserer den ærede Regering for. Dje-